

the European institutions – the European Commission, the European Parliament and the Council of Europe, which are active participants in the field of education and research. Through its work and contacts with EU institutions and key decision makers as well as with other stakeholders in the field, the European University Association seeks to ensure that the interests of its universities-members are taken into account by appreciating the comments and recommendations on their behalf in connection with the development and review of a number of European strategies, programs and funding instruments, as well as materials provided by the University on the basis of comparative studies and reports. Further studies in this direction include the coverage of the European University association participation in higher education quality assurance process.

Key words: *European University Association, educational policy, strategy, project, program, European political processes, research.*

УДК 371.132:378.22:005.591.6:378.4(73)

Ганна Довгополова

ORCID ID 0000-0002-7758-277X

Микола Степанець

ORCID ID 0000-0001-8728-6387

Сумський державний педагогічний
університет імені А. С. Макаренка

DOI 10.24139/2312-5993/2017.05/025-034

ДОСВІД США В ПІДГОТОВЦІ МАГІСТРІВ ІЗ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ

У статті розглянуто досвід підготовки магістрів із педагогічної освіти у США. Мета статті – аналіз змісту навчання вищої школи й дослідження організації підготовки магістрів із педагогічної освіти у США. Виокремлено види магістерських програм та специфіка підготовки магістрантів, що зумовлена їх відповідною практичною підготовкою, особливостями законодавчої бази США, традиційним демократичним характером освіти. Проаналізовано зміст та основні форми отримання магістерської підготовки в контексті вищої освіти США.

Ключові слова: *вища освіта, зміст освіти, бакалаврат, магістратура, підготовка спеціаліста, магістр мистецтв, магістр наук, освіта США.*

Постановка проблеми. Демократичний вектор розвитку освіти як пріоритетний напрям державної освітньої політики України потребує від освітян усвідомлення таких реалій, як диференційованість та відкритість процесів, на основі яких має діяти система в цілому та її інститути. Подальше якісне оновлення суспільних відносин і суспільства в цілому, їх демократизація неможлива без реформування системи освіти.

Вивчення, аналіз та творча адаптація досвіду США – країни, яка має вагомні здобутки в модернізації педагогічної освіти, потужну наукову базу, високотехнологічні умови, міжнародний авторитет, безперечно, є джерелом нових ідей щодо вдосконалення вітчизняної системи підготовки магістрів з педагогічної освіти. Зауважимо, що навчання майбутніх викладачів вищої школи в умовах магістратури у Сполучених Штатах Америки потребує окремого наукового дослідження.

Аналіз актуальних досліджень. Історію становлення та розвитку вищої освіти США, її структуру, організаційні й педагогічні засади, особливості діяльності вивчали Н. Бідюк, О. Джуринський, О. Карпенко, Л. Кнодель, О. Коваленко, Т. Кошманова, В. Лунячек, Ф. Махер, Н. Ничкало, О. Романовська, К. Самохіна, М. Троу й ін. Проблеми професійної підготовки фахівців за рубежом знайшли відображення в дослідженнях вітчизняних компаративістів Т. Десятова, К. Корсака, Н. Пацевко, Л. Пуховської, А. Сбруєвої, О. Огієнко, Н. Собчак, Б. Шуневича та ін. На основі їхніх праць американську вищу школу можна характеризувати як децентралізовану, багатфункціональну, диверсифіковану і професійно спрямовану. Окремі аспекти підготовки майбутніх фахівців у зарубіжній вищій школі розкриті в працях Т. Георгієвої, С. Корсака, І. Марцинківського, А. Парінова, Л. Пуховської, С. Романової та інших науковців.

Мета статті – аналіз змісту навчання та організації підготовки магістрів із педагогічної освіти у закладах вищої освіти США.

Методи дослідження: системно-структурний та функціональний аналіз, теоретичний аналіз вітчизняних і зарубіжних наукових джерел.

Виклад основного матеріалу. Вища освіта Сполучених Штатів Америки бере свій початок з 1636 року, коли було засновано Гарвардський коледж вільних мистецтв. Трохи пізніше хронологічно були започатковані коледжі Вільямса і Мері, Йельський, Дартмутський, Принстонський та Колумбійський. За формою власності названі заклади вищої освіти були приватними, створені коштом місцевих підприємців та з ініціативи представників місцевих самоврядних органів.

Упродовж XVII–XIX ст. відбулися істотні зміни в системі освіти, однак рівень вищої освіти США до початку Другої світової війни був досить низьким. Хоч у країні налічувалося 1756 університетів, у яких навчалося 1,5 млн. студентів, не всі ці заклади відповідали стандартам вищої школи.

Станом на 1940 рік у штаті Нью-Йорк налічувалося тільки чотири державні коледжі зі 150 наявних. Перший державний університет було створено лише в 1948 р. у зв'язку з прийняттям серії законодавчих актів із питань освіти.

Таким чином, вища освіта в США формувалася за регіональною ознакою, а не за національною. Місцеві органи влади самостійно вирішували питання організації вищих освітніх навчальних закладів та розробляли свої системи управління ними. Окрім того, Департамент освіти США як окреме федеральне міністерство було сформовано тільки в 1979 р., до того часу проблеми розробки загальної політики у сфері вищої освіти та контролю за діяльністю навчальних закладів були у віданні Департаменту охорони здоров'я, освіти та соціального забезпечення[4].

Зазначимо, що такі історичні особливості становлення й розвитку вищої освіти в США стали причиною того, що в цій країні відсутні єдині

вимоги до абітурієнтів. Велике значення в цьому питанні мають тип ВНЗ, а також його престижність. Дворічні коледжі, для прикладу, не вимагають вступних екзаменів, тоді як вступ до чотирирічних коледжів та університетів, особливо престижних (наприклад, до університетів у Гарварді, Йелі, Принстоні, Стенфорді, Чікаго та деяких інших) передбачає обов'язковий конкурсний відбір абітурієнтів.

Варто відзначити, що за формою власності система вищої освіти в США поділена на два сектори: приватний та державний. Більшість престижних вищих навчальних закладів – приватні, що теж зумовлено історичними причинами, проте вони охоплюють лише 23 % від загальної кількості студентів. Вищими є всі види навчальних закладів, які надають освітні послуги на базі середньої освіти: одно-, дво- та трирічні технічні інститути, коледжі гуманітарних наук з терміном навчання два роки, незалежні від університетів професійні школи, коледжі для підготовки вчителів, школи мистецтв, семінарії тощо; університети, політехнічні та технологічні інститути. За рівнем освіти, незважаючи на всю різноманітність, їх об'єднують зазвичай у такі групи: 1) дворічні коледжі; 2) коледжі гуманітарних та природничих наук, професійні школи; 3) аспірантські та вищі професійні школи коледжів та університетів.

У змісті вищої освіти переважної більшості університетів США можна виокремити такі основні напрями:

- 1) біологічні науки (біотехніка, екологія, агрокультура, біохімія, біологія, фармакологія, медицина, мікробіологія тощо);
- 2) фізичні науки (радіологія, геологія, електроніка, фізика, хімія, кераміка, кібернетика, комп'ютерна грамотність, математика, статистика тощо);
- 3) гуманітарні науки (філософія, історія, історія мистецтва, класична філологія, мовознавство, психолінгвістика тощо);
- 4) суспільні науки (антропологія, економіка, кримінологія, педагогіка, політологія, психологія, право, географія тощо) [3].

Основна мета вищої освіти в США – це підготовка спеціаліста, який має навички системного мислення, здатного робити обґрунтовані логічні оціночні судження, творчо підходити до розв'язання поставлених задач. Саме з цієї причини традиційним для американської вищої школи є більша увага не до обсягу знань, а до фундаментальності навчання. Таким чином, спеціаліст повинен володіти, передусім, знаннями про концепції розвитку окремих галузей науки і техніки. Важливим є також набуття навичок подальшої самоосвіти [7].

У США є декілька шляхів для отримання магістерського ступеня. Залежно від програми він може вимагати або не вимагати захисту магістерської дисертації. Структура та тривалість програми навчання, що дозволяє отримати ступінь магістра, можуть відрізнятися не тільки в різних

штатах, але й університетах. Характерною ознакою магістерських програм є їх профільна спеціалізація [12].

Ступінь магістра призначений для забезпечення додаткової освіти або навчання в спеціалізованому відділенні після завершення студентом навчання на бакалавраті. Здобуття ступеня магістра можливе за двома основними типами програм: академічним та професійним.

Розглянемо академічний рівень.

Ступінь магістра мистецтв (MA) і магістра наук (MSc) зазвичай присуджуються з традиційних природничих наук і гуманітарних дисциплін. Ступінь магістра наук (MSc) також присуджується в таких технічних галузях, як інженерна справа і сільське господарство. Дані програми, як правило, вимагають 30–60 кредитних годин і можуть бути завершені за один або два академічні роки очного навчання. Вони можуть привести безпосередньо до докторського ступеня.

Розглянемо професійний рівень.

Програми цього ступеня розроблені, щоб забезпечити перехід студента від першого ступеня (бакалавра) до підвищення його професійного рівня та розуміння особливостей професії. Ступінь професійного магістра – це найчастіше заключна частина магістратури, бо вона не веде до докторських програм. Професійний рівень часто позначають спеціальними описовими назвами, такі як магістр ділового адміністрування (MBA), магістр соціальної роботи (MSW), магістр освіти (MEd). Інші програми професійного магістра включають журналістику, міжнародні відносини, архітектуру й міське планування. Магістри професійного ступеня орієнтовані більшою мірою на безпосереднє застосування знань, ніж виконання оригінальних досліджень. Вони більш структуровані, ніж академічні програми. Навчання за цією програмою триває від одного до трьох років, у залежності від установи та галузі дослідження [14].

Аналіз англомовних джерел дозволяє стверджувати, що дослідники виокремлюють такі види магістерських програм у США:

- магістр специфічної сфери діяльності – навчання можливе одразу після отримання освітньо-кваліфікаційного рівня бакалавра;
- магістр адміністрування – спеціаліст роботи в сфері бізнесу та управління;
- виконавчий магістр – реалізується в сфері адміністрування.

Зазначимо, що специфіка підготовки магістрантів зумовлена особливостями законодавчої бази США та їх відповідною практичною підготовкою, а саме:

- формами організації науки в дослідницьких і проектних закладах США;

– принципами фінансування наукової діяльності, насамперед дослідницьких університетів як основної форми організації фундаментальної науки в США;

– комерційною діяльністю університетів як можливого джерела фінансування досліджень і впровадження результатів наукової діяльності [11].

Як відомо, магістратура є однією з основних форм підготовки та перепідготовки викладачів вищої школи поряд із докторською та системою післядипломної освіти. Магістерські програми навчання викладачів вищої школи в США включають вагому теоретичну складову, втім абсолютно є очевидною, як зазначає вітчизняна дослідниця Я. М. Бельмаз, їх практична орієнтація. Їх аналіз дає підстави виділити найтиповіші риси:

– програми складаються з обов'язкових та факультативних дисциплін;

– основна тематика, яку охоплюють навчальні програми, стосується ролі викладача вищої школи, основ освітнього процесу, оцінювання знань, умінь та навичок студентів, техніки, форм і методів викладання у вищій школі, філософії викладання;

– майже всі програми містять курси, які присвячені проблемі запобігання плагіату в науковій діяльності;

– одним із головних методів оцінювання роботи магістрантів є портфоліо;

– велика увага приділяється рефлексії або самоаналізу;

– у процесі навчання використовується низка підходів та методів навчання, з яких головними є особистісно-орієнтоване навчання, інтерактивні технології, метод проектів, проблемний метод;

– обов'язковим є захист магістрантом науково-дослідної роботи.

Цікавим є приклад навчання магістрантів у Педагогічній школі Мічиганського університету. Програма навчання магістрантів із вищої та післядипломної освіти структурована так, щоб, з одного боку, подати студентам загальне розуміння про вищу освіту, як місце їх діяльності, а з іншого – забезпечити можливість для кожного реалізувати себе в тих сферах, у яких найбільш зацікавлений. Характерною рисою програми є взаємодія студентів із різною підготовкою та цілями щодо майбутньої кар'єри. Студенти також мають можливість працювати разом із докторантами, обравши той чи інший факультативний курс. Такий підхід надає студентам можливість оцінювати й вирішувати різноманітні питання, що стосуються вищої освіти. Варто зазначити, що магістерська програма готує фахівців до широкого спектру посад у сфері вищої освіти, включаючи адміністраторів і викладачів коледжів та університетів, посадовців національних і штатних агенцій, професійних асоціацій, консорціумів, регіональних координаційних рад, акредитаційних відомств [11].

Зауважимо, що лише 15–20 % студентів продовжують своє навчання в магістратурі. Для того, щоб навчатися за магістерською програмою, студент

повинен скласти тест, розрахований на вступників так званої graduate school (аспірантури). Залежно від результатів, а також середнього балу оцінок, отриманих у процесів навчання на отримання освітньо-кваліфікаційного рівня бакалавра, приймальна комісія не тільки ухвалює рішення про зарахування, але також може призначити стипендію або відмовити в ній. У більшості випадків ці стипендії оплачують коштом наукових грантів тих професорів, які залучають студентів до виконання конкретних наукових проєктів. Рідше стипендії виплачуються з доходів університетів і факультетів. У цьому випадку студент, як правило, повинен виконувати ще якусь додаткову роботу: проводити лабораторні заняття зі студентами перших курсів, перевіряти домашні завдання, працювати певну кількість годин на тиждень у бібліотеці або в комп'ютерному класі тощо [8].

Зазначимо, що у змісті педагогічної освіти США наявні дві протилежні тенденції: синтезоване викладання педагогіки й роздільне вивчення її окремих дисциплін (філософії виховання, історії педагогіки, педагогічної психології, педагогічної соціології). Вища педагогічна освіта США наприкінці ХХ століття набула більшої спрямованості на розвиток, передусім, професійних якостей майбутніх фахівців – учителів, яка тісно пов'язана з реалізацією принципів диференціації та індивідуалізації навчання.

У вітчизняній та зарубіжній педагогічній літературі, на сайтах американських освітніх установ, що пропонують навчальні курси он-лайн, поняттю «гуманітарні науки» відповідають терміни «вільні мистецтва» чи «загальноосвітні предмети» (Liberal Arts) і «гуманітарні науки» (Humanities), які часто об'єднуються в один термін або ототожнюються. Загальноосвітні предмети включають педагогіку, англійську мову, право, історію, історію мистецтв, сучасні мови, політологію, психологію та соціологію. Гуманітарні науки є частиною загальноосвітніх предметів, але з наголосом на педагогіку, мову, літературу, мистецтво, музику, філософію і релігію [5].

Підготовка педагогів належить до гуманітарних наук. Водночас відповідно до Класифікатора освітніх програм – 2010 (Classification of Instructional Programs – 2010), розробленого Національним центром освітньої статистики департаменту освіти США, спеціальність 13.0406 «Вища освіта» (13.0406 Higher Education/Higher Education Administration) входить до напряму підготовки 13.04 «Управління освітою та інспектування» (13.04 Educational Administration and Supervision), що є складовою галузі знань 13 «Освіта» (13 EDUCATION) [10].

На сучасному етапі магістерську підготовку педагогів у США надають приблизно 500 закладів вищої освіти, до числа яких зараховано дослідницькі університети, які готують студентів за магістерськими та докторськими програмами, і коледжі, які надають студентам дипломи бакалавра та магістра.

Попри те, що вища освіта США є досить дорогою, порівняно з іншими високорозвиненими країнами, університети США мають широкі можливості для залучення до навчання талановитих студентів. Мотивація їх навчально-дослідницької діяльності стає реальною завдяки механізмам фінансової підтримки студентів, особливо на магістерському й докторському рівні. Сучасний ритм життя вимагає від студентів поєднання навчання з особистим життям, роботою і часто навіть зміною місця проживання. Такі реалії ставлять перед вищою школою вимоги щодо розробки й запровадження більш гнучких форм і механізмів надання освітніх послуг. У США такими механізмами є: система накопичення кредитних годин за навчальні дисципліни, яка сприяє мобільності студентів; можливість працевлаштування на неповний робочий день; наявність пропозицій від банків у вигляді позик та грантів; система доступних, менш селективних ВНЗ тощо [2].

Американські дослідники наголошують на тому, що магістранти повинні бути підготовлені для викладання у вищих навчальних закладах. Американська асоціація університетських професорів (American Association of University Professors) визнає, що магістранти мають отримати відповідну підготовку і контроль у навчанні. Вивчення педагогічних предметів є важливою частиною навчання магістранта педагогічної освіти. Якщо магістрант не відповідально виконує свою роботу, це може вплинути на функціонування факультету, на якому він навчається, за рахунок збільшення студентських скарг і потенційно негативно вплинути на подальшу зайнятість випускників [13, 9].

Педагогічна освіта в університетах США орієнтується, перш за все, на підготовку вчителів, які є експертами з педагогічних дисциплін, мають поліфункціональні вміння й готові їх застосовувати в навчальних закладах різного типу. Тому вища педагогічна освіта США вирізняється практичністю підготовки спеціалістів. З одного боку, вона передбачає засвоєння студентами найновіших надбань теорії і практики педагогіки, з іншого – готує їх до управління і передбачення можливих шляхів розвитку педагогічного процесу. Тому стратегічними напрямками вищої педагогічної освіти США є посилення практичної складової освіти в умовах навчального закладу, підвищення ролі наставників (тьюторів) та в цілому навчальних закладів у кінцевому результаті підготовки спеціаліста – педагога [9].

Висновки та перспективи подальших наукових розвідок. Таким чином, виявлений у ході дослідження позитивний досвід підготовки магістрів педагогічної освіти в США співвідноситься зі специфікою завдань модернізації вітчизняної освіти, має високий інноваційний потенціал, який може бути спрямований на підвищення якості післядипломної педагогічної освіти в Україні.

Проаналізувавши зміст навчання вищої школи США, можемо стверджувати, що він є цінним надбанням для вивчення, порівняння та творчого втілення у сфері вищої освіти України.

Дослідження організації підготовки магістрів з педагогічної освіти в США дає змогу оптимізувати вирішення аналогічних проблем, що постають перед вітчизняною педагогічною освітою в період її трансформування та інтеграції в європейський та світовий освітній простори, що в подальшому дозволить спрогнозувати можливі шляхи реформування системи підготовки викладачів вищої школи.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бельмаз Я. М. Професійна підготовка викладачів вищої школи у Великій Британії та США : монографія / Я. М. Бельмаз. – Горлівка : вид-во ГДППМ, 2010. – 304 с.
2. Воротняк Л. І. Деякі аспекти підготовки магістрів управління освітою у вищих навчальних закладах України та США / Л. І. Воротняк // Вісник Національної академії Державної прикордонної служби України. – 2011. – Вип. 4. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnadps_2011_4_11.
3. Головінський І. Педагогічна психологія : навч. посібник для вищої школи / І. Головінський. – К. : Аконті, 2003. – 288 с.
4. Кнодель Л. Структура вищої освіти США на сучасному етапі розвитку суспільства / Л. Кнодель Український науковий журнал : ОСВІТА РЕГІОНУ. – 2011. – № 1. – С. 229–234.
5. Малярчук О. Вища гуманітарна освіта Сполучених Штатів Америки в епоху інформаційного суспільства [Електронний ресурс] / О. Малярчук. – Режим доступу : <http://eprints.zu.edu.ua/6423/1/11movvgo.pdf>.
6. Рибачук К. В. Підготовка майбутніх педагогів до професійної діяльності в університетах США : автореф. дис. на здоб. наук. ступ. канд. пед. наук : 13.00.01 – загальна педагогіка та історія педагогіки / Рибачук Костянтин Володимирович ; Кіровоградський держ. пед. ун-т ім. В. Винниченка. – Кіровоград, 2008. – 20 с.
7. Сбруєва А. А. Порівняльна педагогіка : навчальний посібник / А. А. Сбруєва. – Суми : Редакційно-видавничий відділ СДПУ, 1999. – 300 с.
8. Сиротіна О. О. Дослідження змін у парадигмі підготовки викладачів вищої школи у США / О. О. Сиротіна // Вища школа. – 2011. – № 2. – С. 99–106.
9. Степанець М. Ю. Інноваційний потенціал досвіду підготовки магістрів педагогічної освіти в університетах США в контексті модернізації вищої освіти України / М. Ю. Степанець // Virtus : Scientific Journal. – Editor-in-Chief М. А. Zhurba. – February №11, 2017. – P. 126–129.
10. Classification of Instructional Programs – 2010 : U. S. Department of Education's National Center for Education Statistics [Electronic resource]. – URL : <https://nces.ed.gov/ipeds/cipcode/crosswalk.aspx?y=55>.
11. Gaff L. G. Preparing future faculty in the humanities and social sciences. A guide for change / L. G. Gaff, A. S. Pruitt-Logan, L. M. Sims, D. D. Denecke. – Washington, DC, 2003. – 130 p.
12. Professional standards for the accreditation of teacher preparation institutes. – NY : nCATE, 2008. – 92 p.
13. Terrell E. Robinson. Teaching in higher education : Is there a need for training in pedagogy in graduate degree programs? / Terrell E. Robinson, Warren C. Hope // Research in Higher Education Journal. – 2007. – P. 1–11.

14. U. S. Department of State, Educational Information and Resources Branch. Graduate and Professional Study and Research / World Wide Web at <http://educationusa.state.gov>.

REFERENCES

1. Belmaz, Y. M. (2010). *Profesiina pidhotovka vykladachiv vyshchoi shkoly u Velikii Brytanii ta SShA [Training of higher school teachers in the UK and the USA]*. Horlivka: vyd-vo GDPPM.
2. Vorotniak, L. I. (2011) Deiaki aspekty pidhotovky mahistriv upravlinnia osvitoiu u vishchikh navchalnykh zakladakh Ukrainy ta SShA. [Some aspects of training of education management masters in higher education institutions of Ukraine and the USA]. *Visnik Natsionalnoi akademii Derzhavnoi prykordonnoi sluzhby Ukrainy*, 4. Retrieved from: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnadps_2011_4_11.
3. Holovynskiy, I. (2003). *Pedahohichna psykholohiia [Educational psychology]*. Kyiv: Akonit.
4. Knodel, L. (2011). Struktura vyshchoi osvity SShA na suchasnomu etapi rozvytku suspilstva [The structure of the U.S. higher education at the present stage of development of society]. *Osvita regionu*, 1, 229–234.
5. Maliarchuk, O. *Vyshcha humanitarna osvita Spoluchenykh Shtativ Ameryky v epokhu Informatsiinoho suspilstva [Higher humanitarian education in the United States of America in the era of information society]*. Retrieved from: <http://eprints.zu.edu.ua/6423/1/11movvgo.pdf>.
6. Rybachuk, K. V. (2008). *Pidhotovka maibutnikh pedahohiv do profesiinoi diialnosti v universytetakh SShA [Preparing of the future teachers to professional activity in US universities]*. Kirovohrad: Kirovohradskiy derzh. ped. un-t im. V. Vynnychenka.
7. Sbruieva, A. A. (1999). *Porivnialna pedahohika [Comparative pedagogy]*. Sumy: Redaktsiino-vydavnychiy viddil SDPU.
8. Sirotina, O. O. (2011) Doslidzhennia zmin u paradyhmi pidhotovky vykladachiv vyshchoi shkoly u SShA [The study of changes in the paradigm of training of higher school teachers in the United States]. *Vyshcha shkola*, 2, 99–106.
9. Stepanets, M. Y. (2017). Innovatsiinyi potentsial dosvidu pidhotovky mahistriv pedahohichnoi osvity v universytetakh SShA v konteksti modernizatsii vyshchoi osvity Ukrainy [Innovative potential of the experience of preparing of masters of teacher education in the universities of the USA in the context of modernization of higher education of Ukraine]. *Virtus*, 11, 126–129.
10. *Classification of Instructional Programs – 2010 (2010)*. U.S. Department of Education's National Center for Education Statistics. Retrieved from: <https://nces.ed.gov/ipeds/cipcode/crosswalk.aspx?y=55>.
11. Gaff, L. G., Pruitt-Logan, A. S., Sims, L. M. & Denecke, D. D. (2003). *Preparing future faculty in the humanities and social sciences. A guide for change*. Washington, DC.
12. *Professional standards for the accreditation of teacher preparation institutes (2008)*. NY: nCATE.
13. Terrell, E. Robinson & Warren, C. Hope (2007). Teaching in higher education: Is there a need for training in pedagogy in graduate degree programs? *Research in Higher Education Journal*, 2, 1–11.
14. U.S. Department of State, Educational Information and Resources Branch. Graduate and Professional Study and Research. Retrieved from: <http://educationusa.state.gov>.

РЕЗЮМЕ

Довгополова Анна, Степанец Николай. Опыт США в подготовке магистров по педагогическому образованию.

В статье рассмотрен опыт подготовки магистров педагогического образования в США. Цель статьи – анализ содержания обучения высшей школы и исследование организации подготовки магистров педагогического образования в США. Определены виды магистерских программ и специфика подготовки магистрантов, которая обусловлена их соответствующей практической подготовкой, особенностями законодательной базы США, традиционным демократичным характером образования, проанализированы содержание и основные формы получения магистерской подготовки в контексты высшего образования США.

Ключевые слова: высшее образование, содержание образования, бакалаврат, магистратура, подготовка специалиста, магистр наук, магистр искусств, образование США.

SUMMARY

Dovhopolova Hanna, Stepanets Mykola. The USA experience in training masters of pedagogical education.

Historical peculiarities of development of higher education in the United States became the reason that there are no unique requirements for applicants in this country. It depends on the type of institution and its prestige. The higher education system in the United States includes two sectors: private and public. The content of higher education in the most universities in the USA includes the following: 1) Biological Sciences (Agriculture, Biochemistry, Biology, Biotechnology, Ecology, Pharmacology, Medicine, Microbiology, etc.); 2) Physical Science (Geology, Electronics, Physics, Chemistry, Ceramics, Cybernetics, Computer Knowledge, Mathematics, Radiology, Statistics, etc.); 3) Humanities (Philosophy, History, Art History, Classical Philology, Linguistics, Psycholinguistics, etc.); 4) Social Sciences (Anthropology, Geography, Economics, Criminology, Pedagogy, Political Science, Psychology, Law, etc.).

The master's degree is possible in two basic types of programs: academic and professional. The degrees of Master of Arts (MA) and Master of Science (MSc) are typically awarded in the traditional natural Sciences and the Humanities. The degree of Master of Science (MSc) is also awarded in technical fields such as engineering and agriculture.

In order to study for a master's program, the student must take a test designed for entering the so-called graduate school. Depending on the results and average score of the marks obtained, the Selection Committee can designate the scholarship or reject it.

There are two opposite tendencies in the content of USA pedagogical education: synthesized teaching pedagogy and the separate study of individual disciplines (Philosophy of Education, History of Pedagogy, Pedagogical Psychology, Pedagogical Sociology). Teachers training belongs to the Humanities. According to the Classifier of educational programmes – 2010 developed by the National center for education statistics, U.S. Department of education, specialty 13.0406 Higher education is the direction of preparation 13.04 "Education Management and Inspection". Teacher education in the United States focuses primarily on the preparation of teachers-experts who know how to apply their knowledge and multifunctional skills in schools of different types. Therefore the main objective of vocational teacher education is the practical pedagogical training.

Key words: higher education, content of education, preparing of bachelor, preparing of master, preparing of specialist, Master of Science, Master of Arts, education of the USA.

ЗАКОНОДАВЧО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ФУНКЦІОНУВАННЯ СОЦІАЛЬНОГО ПАРТНЕРСТВА У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ ФАХІВЦІВ СФЕРИ ПОСЛУГ АВСТРІЇ ТА НІМЕЧЧИНИ

У статті досліджена проблема формування законодавчо-нормативного забезпечення соціального партнерства у професійній підготовці фахівців сфери послуг у Німеччині та Австрії. Проаналізовано федеративні і земельні закони про професійну освіту Австрії та Німеччини. Розглянуто ключові аспекти взаємодії міністерств та освітніх об'єднань для налагодження співпраці на міністерському, регіональному, локальному та міжнародному рівнях. На підставі аналізу законодавчо-правових документів зроблено висновок, що всі соціальні партнери приймають спільно рішення й несуть спільну відповідальність за професійну підготовку майбутніх фахівців, загалом і сфери послуг зокрема.

Ключові слова: соціальне партнерство, соціальні партнери, соціальний діалог, сфера послуг, законодавчо-нормативне забезпечення, професійна освіта, фахова підготовка, дуальна система навчання, ринок праці, теоретична і практична професійна підготовка, майбутні фахівці.

Постановка проблеми. Нині система соціального партнерства у професійній освіті України інтенсивно розвивається та перебуває у стані докорінного й широкомасштабного реформування, тому вивчення, узагальнення та аналіз кращих зразків європейського досвіду щодо соціального партнерства в професійній підготовці фахівців, зокрема у сфері послуг, набувають особливого значення. Модернізація професійно-технічної освіти – один із пріоритетних напрямів роботи для Міністерства освіти і науки України у 2016 році. Так, у пропозиціях до нового проекту закону «Про професійну освіту» було закладено ідею фінансування професійно-технічної освіти з декількох джерел:

– перше джерело – державна субвенція на здобуття загальної середньої освіти в межах професійно-технічної освіти;

–друге – це два види замовлення на підготовку робітничих кадрів: державне, що пов'язане з гостродефіцитними професіями національного значення, та регіональне, яке здійснює область і міста обласного значення для місцевого ринку праці;

–третє – залучення коштів бізнесу. Це джерело буде пов'язане з модернізацією бази професійних навчальних закладів та визначеними пріоритетними спеціальностями [4].

Отже, в умовах ринкової економіки, інформаційно-технологічного розвитку функції професійної підготовки значно розширюються, відбувається